

Οχυρόν Ρούπελ 25-1-1919

Αγαπημένη μου αδελφή

Το από 17-1-19 γράμμα σου το έλαβα σήμερα. Το διάβασα εχάρην πολύ για το αίσιον της υγείας σας. Αφ'ετέρου όμως πάρα πολύ λυπήθηκα για την θλίψιν σας από τον θάνατον ενός των γονέων σας.

Σου στέλλω τα εγκάρδια συλληπητήριά μου με την παράκλησιν να μην στενοχωρήσθε, καθόσον το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον. Άλλως μάτην εφαντάσθημεν ότι εκεί ψυλά καίει και δι'ημάς η λάμπα της σωτηρίας, η διαλύουσα τα ερέβη της κούφου υπάρξεώς μας. Όχι ! κολάσθημεν δυστυχώς δεν γινόμεθα τοιούτοι; Είθε να ηπατώμεθα; ... θα είπετε το απατάσθαι είνε προορισμός μας αλλ'ο προορισμός είνε κανών και δεν υπάρχει κανών στερούμενος εξαιρέσεως δυστυχώς. Άλλας εν οίς έχει ο Θεός δια του οποίου ακούει μόνον δεήσεις και ευλαβάς προσευχάς και θυμιάματα λατρείας Θέλει δούλον του τον άνθρωπον όχι αδελφόν.

Τι το όφελος και για την μητέραν αν έκαμεν 4 υιούς αφού της έμεινον εγώ μόνον; Τι αν εκοπίασε επί 25 συνεχή έτη (ούσα και χήρα) προσπαθούσα να αναπτύξη και τα μεγαλώση φθειρούσα τα νιάτα της, αφού τα 2 επέθανον προ 2ετίας σβύνοντα ολοέν στην αγκαλιά της το δε άλλο επί του Σκρα υπολοχαγός ων και της έμενον μόνον εγώ, ο χειρότερος και ατυχέστερος όλων και μακράν της; Και τώρα ύστερον από τέτοια καρτερία και επιμονήν κατήντησε να μην έχη ούτε τον εαυτόν της σύντροφον παρά μόνον την ερημίαν καθ'όλην την σημασίαν της λέξεως; Γιατί ποιός μπορεί να μην πιστεύη ότι ύστερον από τέτοιο κατρακύλισμα της τύχης δεν την αισθάνεται ζωντανά την ερημίαν, αφού ερημία είναι το συγκεντρώνειν εν εαυτώ την μόνωσιν, εις την οποίαν κατοικεί ο πόνος μόνον και η τελεία απόγνωσις;

Ναι καλή μου αδελφή, μη στενοχωρήσαι και μεγάλην χάριν θα σας το γνωρίζω, αφού μάλιστα βλέπης ότι όλοι έχουν τον πόνον τους, στον κόσμον του Ντουινιά, αλλά ας παρακαλέσωμεν τον Θεόν να είνε το τελευταίον ατόπημα για την καλήν σου καρδιά και από τούδε μόνον χαράς να αισθάνεσθε και όχι πλέον απελπισίας αλλ'ούτε και απλήν αδιεθεσίαν.

Η αναφορά δε που δεν μου έγγραψες περισσότερα καθόλου δεν με στενοχωρή, αλλά και ευχαριστίας σου στέλλω, γιατί το γράμμα που έλαβα είνε γραμμένο με λέξεις βγαλμένες μέσα από την καλήν όσον και μεγάλη καρδιά της λυπημένης μου αδελφής που για να με αυχαρσιτήση με όλην της την λύπην μου έδειξεν ότι δεν με λησμόνησεν – είνε λοιπόν να δυσηρεσθηθώ;

Για το ονοματεπώνυμόν μου; Ήτο καθήκον μου;

Όχι ...

Με άπειρον αγάπην αδελφικήν

Αδελφός σας

Κ. Γκουρίκης

Αν/στής Πεζ.